

Arrest

nr. 162 771 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 27 augustus 2013 en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. Y. KARACA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 mei 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 27 augustus 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.05.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst in haar aanvraag 9bis naar de procedure Gezinshereniging i.f.v. haar Nederlandse man. Het klopt inderdaad dat betrokkene op 25.08.2010 in het bezit gesteld werd van een F-kaart. Echter, dit verblijf werd beëindigd op 24.03.2011 met een bijlage 21 en een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 12.07.2011. Het beroep dat zij had ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd tevens verworpen op 10.10.2011. Betrokkenes bijlage 35 werd daarop ingetrokken, aan betrokkene betekend op 04.11.2011. Betrokkene meent in huidige aanvraag 9bis dat zij het slachtoffer zou zijn van haar echtgenoot die zijn echtelijke verplichtingen niet zou nakomen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We dienen op te merken dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort 'hoger beroep' kan vormen tegen de beslissing inzake de gezinshereniging.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier familie zou hebben, doch zij laat na hier bewijzen van voor te leggen. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en dat zij over een blanco strafregister zou beschikken; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat haar centrum van belangen alhier in België zou liggen, dat zij goed geïntegreerd zou zijn, dat zij de Nederlandse taal zou spreken en dat zij werkbereid zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)

1.3. Op 27 augustus 2013 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van de beslissing van B. N. - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X² zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het regelmatig verblijf is verstreken sedert 04.11.2011 (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 27 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde van 27 augustus 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het verzoekschrift geen enkele verantwoording afleggen voor het gegeven dat zij de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 19 februari 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De verzoekende partij wijst erop dat er wel degelijk samenhang is en voert een gans betoog over de onterechte intrekking van haar F-kaart in het verleden.

Met dit betoog toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste

bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, het bevel om het grondgebied te verlaten de belangrijkste bestreden beslissing is. In casu wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing van 27 augustus 2013 aangaande de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2013

3.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zij meent dat haar recht op familie- en gezinsleven bij verwijdering geschonden wordt. Zij wijst erop dat zij gehuwd is met een Nederlandse man, dat zij daar wel tijdelijk gescheiden van leefde maar thans weer samenwoont. Zij meent dat zij het recht heeft op gezinshereniging. Verder wijst zij erop dat zij een broer heeft wonen in België die haar tijdelijk heeft opgevangen.

3.2. De Raad stelt vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ingevolge haar huwelijk met een Nederlandse man een verblijfskaart had gekregen doch dat er reeds op 24 maart 2011 een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten omdat *“Uit het relatieverlag dd. 09.03.2011, opgesteld door de politie van Zelzate, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot verklaart dat ze gaan scheiden en dat betrokkene bij haar broer in Moeskroen woont, maar dat hij geen adres heeft. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide.”* Het beroep tegen deze beslissing werd bij arrest nr. 68 180 van 10 oktober 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Uit dit arrest blijkt dat: *“Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verweerder een uitvoerig onderzoek heeft verricht waarbij feitelijke vaststellingen werden gedaan op de woonplaats van verzoeksters echtgenoot, uiteengezet in het woonstverslag. Zoals verzoekster terecht opmerkt, heeft verweerder tevens de gegevens in het rijksregister geconsulteerd. Bovendien werd rekening gehouden met de verklaringen afgelegd door verzoeksters echtgenoot.”* en: *“Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.*

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de bespreking onder de middelen hierboven blijkt dat de bestreden beslissing op zorgvuldige en redelijke wijze werd genomen. Verzoekster is weliswaar gehuwd, doch er is geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel. In het middel beperkt verzoekster zich tot de loutere bewering dat er slechts sprake was van een tijdelijke breuk en dat zij niet de intentie had om het huwelijks- of gezinsleven te beëindigen. Zij toont echter nergens aan dat zij thans opnieuw een gezinscel beleeft met haar echtgenoot, zelfs niet dat zij samenwonen aangezien zij stelt dat zij “zeer binnenkort opnieuw het echtelijk dak zullen delen”.

Verzoekster toont aldus niet aan dat zij nog effectief een gezin vormt met haar echtgenoot in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.”.

Uit lezing van het thans voorliggende verzoekschrift lijkt verzoekende partij zich thans opnieuw te richten tegen de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht, maar de Raad wijst erop dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en verzoekende partij evenmin onderhavig beroep kan aanwenden om nogmaals haar kritiek te uiten op deze beslissing en aldus aan te grijpen als een zoveelste beroep tegen voormelde beslissing.

Verzoekende partij betoogt thans wel degelijk opnieuw een gezinsrelatie te onderhouden met haar echtgenoot. Evenwel blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat aangevuld werd door de verwerende partij, meer bepaald het schrijven van de burgemeester van St-Joost-ten-Node van 17 januari 2014, dat haar echtgenoot in oktober 2012 beslist heeft terug te keren naar Nederland en verzoekende partij alleen achtergelaten heeft in België. Ook in haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij toe dat haar echtgenoot sedert oktober 2012 terug gekeerd is naar Nederland en zij niet weet wanneer hij haar opnieuw zal vervoegen. Gelet op deze informatie kan thans niet aangenomen worden dat verzoekende partij nog een werkelijke relatie onderhoudt met haar Nederlandse echtgenoot. Het loutere feit dat zij met deze persoon getrouwd is maakt niet dat er kan gesproken worden van een werkelijk beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zelfs indien zij wel degelijk nog een gezinsrelatie onderhoudt met deze persoon, dan blijkt niet dat deze persoon zich nog op het Belgische grondgebied ophoudt derwijze dat er geen sprake is van een gezinsleven op het Belgische grondgebied.

Bovendien, zelfs indien de verzoekende partij wel degelijk op het Belgische grondgebied een gezinsrelatie heeft met deze Nederlandse echtgenoot – quod non – dan staat het haar vrij in kader daarvan een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Het feit dat zij dit nalaat te doen, is juist een contra-indicatie van de stelling dat zij nog steeds een gezinscel heeft met voormelde persoon.

Wat er ook van zij, er blijkt dat verzoekende partij niet toegelaten noch gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk en zij evenmin aantoonde dat er ernstige hinderpalen zijn die haar zouden verhinderen haar gezinsleven met haar Nederlandse echtgenoot verder te zetten of uit te bouwen in het land van herkomst of elders.

Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat zij een broer heeft op het Belgische grondgebied, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Het loutere feit dat verzoekende partij enige tijd bij haar broer verbleven heeft, volstaat niet om aan te tonen dat zij afhankelijk is van haar broer.

Gelet op alle gegevens kan een schending van artikel 8 EVRM of artikel 7 van het Europees Handvest niet weerhouden worden.

3.3.De Raad merkt voorts op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Een directe werking vereist ook dat vaststaat dat de richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden

behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De verzoekende partij blijkt in gebreke om aan te tonen dat aan de vereisten voor een directe werking is voldaan. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG.

3.4. De Raad stelt voorts vast dat het derde middel kritiek uit op de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij, beslissing waarvan de Raad reeds vaststelde dat deze niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet dienstig aangewend worden tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.5. Uit voorgaande is gebleken dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar specifieke situatie, waar zij wijst op haar problematische situatie met haar echtgenoot, de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat.

3.6. Verzoekende partij betwist niet in concreto de motieven van het bestreden bevel, met name dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het regelmatig verblijf is verstreken sedert 04.11.2011 en dat haar aldus krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

3.7. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen kan niet aangenomen worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER